

Kyndelsmässodagen

Psalmer: 36, 704, 719, 37, 478:1-4

Texter: Mika 7:7-8, Apg 2:42-47, Luk 2:22-40

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Luk 2:22-40

22 När tiden var inne för deras rening enligt Mose lag, tog de med honom upp till Jerusalem för att bära fram honom inför Herren, 23 som det står skrivet i Herrens lag: *Varje förstfödd son som öppnar moderlivet ska räknas som helgad åt Herren*. 24 De skulle också ge det offer som är bestämt i Herrens lag: *ett par turturduvor eller två unga duvor*.

25 I Jerusalem fanns en man som hette Simeon. Han var rättfärdig och gudfruktig och väntade på Israels tröst, och den helige Ande var över honom. 26 Av den helige Ande hade han fått en uppenbarelse att han inte skulle se döden förrän han sett Herrens Smorde. 27 Ledd av Anden kom han till templet, och när föräldrarna bar in barnet Jesus för att göra med honom som man brukade enligt lagen, 28 tog han honom i sina armar och prisade Gud och sade: 29 *"Herre, nu låter du din tjänare gå hem i frid, så som du har lovat, 30 för mina ögon har sett din frälsning 31 som du har berett inför alla folk: 32 ett ljus med uppenbarelse för hedningarna och härlighet för ditt folk Israel."*

33 Hans far och mor förundrades över det som sades om honom. 34 Och Simeon välsignade dem och sade till hans mor Maria: "Se, han är satt till fall och upprättelse för många i Israel, och till att vara ett tecken som väcker motstånd. 35 Också genom din själ ska det gå ett svärd. Så ska många hjärtans tankar uppenbaras."

36 Där fanns också en profetissa, Hanna, Fanuels dotter av Ashers stam. Hon hade kommit upp i hög ålder. I sju år hade hon fått leva med sin man efter sin tid som jungfru, 37 och nu var hon änka, åttiofyra år gammal. Hon lämnade aldrig templet utan tjänade Gud med fastor och böner natt och dag. 38 Just i den stunden kom hon fram och prisade Gud och talade om honom för alla som väntade på Jerusalems frälsning.

39 När de hade fullgjort allt som var bestämt i Herrens lag, återvände de till Galileen och sin hemstad Nasaret. 40 Och pojken växte och blev starkare och fylldes av vishet, och Guds välbehag vilade över honom.

Låt oss be!

HERRE, lär oss liksom Simeon lita på dig i liv och död och lär oss liksom Hanna att prisa dig och vittna om vår Frälsare. Det är vi kallade till. Amen.

Händelsen som Lukas berättar om tilldrog sig när Kristus var fyrtio dagar gammal efter sin mänskliga natur. Josef och Jesu mor Maria förundrade sig över det som sades om barnet. De förundrade sig över den gamle Simeons predikan. Den rättfärdige mannen hade fått den uppenbarelsen att han inte skulle se döden förrän han fått se Herrens Smorde, (dvs. Messias – eller på grekiska: Kristus). Ledd av Anden hade han kommit till templet och han tog barnet i sina armar och prisade Gud och sade:

*"Herre, nu låter du din tjänare
gå hem i frid, så som du har lovat, 30 för mina ögon har sett
din frälsning 31 som du har berett inför alla folk: 32 ett ljus med uppenbarelse
för hedningarna och härlighet för ditt folk Israel."*

Ja, man kan verkligen förundra sig över vad den gamle mannen sa. Han var inte bekant med Maria och hade inte hört vad ängeln uppenbarat för henne, inte heller vad ängeln uppenbarat för Josef, och inte heller vad herdarna förkunnat i Betlehem. Han steg fram och tog Marias barn i sina armar och sa att han nu kunde dö i frid sedan han sett detta barn. Simeon kallar barnet ”Guds frälsning” som Gud berett inför alla folk, dvs. barnet var till frälsning inte bara för Israels folk utan för alla folk på jorden. Simeon förkunnar att barnet är frälsningens ljus som ska uppenbaras för hedningarna och en härlighet för Guds folk Israel.

Det hade Josef och Maria inte hört sägas om barnet på samma direkta och tydliga sätt tidigare. Josef hade av ängeln fått veta att han skulle ge barnet namnet Jesus, *ty han ska frälsa sitt folk från deras synder*. Men Simeon förkunnade att barnet är Guds frälsning inte bara för Guds folk Israel utan för alla folk. Barnet ska predikas och uppenbaras som Guds frälsning inför alla hednafolk.

Sedan välsignade Simeon dem och sade till hans mor Maria: *"Se, han är satt till fall och upprättelse för många i Israel, och till att vara ett tecken som väcker motstånd. 35 Också genom din själ ska det gå ett svärd. Så ska många hjärtans tankar uppenbaras."* Simeon hade just sagt att barnet är Guds frälsning för alla människor och en härlighet för Guds folk Israel. Hur kan han då vara satt till fall för många i Israel och till ett tecken som blir motsagt? Ja, det innebär att fast Gud sänt honom som världens Frälsare så kommer inte alla att ta emot honom. Många kommer att stöta sig på honom och falla. Han är satt till fall för många. Men det betyder inte att Jesus är orsak till deras fall. Nej, orsaken till att de stöter sig på Kristus och faller ligger hos dem själva.

Vilka är det då som kommer på fall? Ja, alla som inte inser sin synd utan menar sig kunna göra goda gärningar för att förtjäna något från Gud. Det är de som tror

att de med sina övningar som de själva valt kan bli alltmer rättfärdiga inför Gud så att Gud till slut är skyldig att ge dem en stor belöning. Alla som menar att de kan uppnå en egen rättfärdighet genom att göra goda gärningar kommer att ställa sig oförstående till detta barn, stöta sig på honom och komma på fall. Vad ska de med en frälsare till när de själva kan utföra allt som krävs? När de nu får höra att de är syndare som inte kan frälsa sig själva, att deras ansträngningar inte räcker, att ljuset i dem är mörker, att de behöver bli frälsta och upplysta av Jesus, ja, då säger de emot, stöter sig och faller. Det är som Paulus skriver i Romarbrevets 10:e kapitel om dem: *Jag kan vittna om att de hängivet tjänar Gud, men de saknar den rätta insikten. De känner inte rättfärdigheten från Gud utan strävar efter att upprätta sin egen rättfärdighet och har inte underordnat sig rättfärdigheten från Gud.*

Svaret på frågan är alltså: de som inte inser att de är syndare utan tror sig kunna upprätta en egen rättfärdighet kommer att stöta sig på Frälsaren och falla. Också idag stöter sig många på honom av samma anledning. Många vänder sig mot en människosyn som går ut på att människan ska bekänna att hon är en syndare och lita på att en annan ska frälsa henne. Det betraktas som en förlegad, negativ människosyn. Den passar inte dagens människor som vill ha en positiv självbild och betrakta sig själva som dugliga, goda, aktiva och handlingskraftiga. De vill kunna lita på sig själva och sin duglighet. Så stöter de sig på honom och faller när sluträkningen ska summeras.

Men Simeon förkunnade att barnet var satt till fall och upprättelse för många. Vilka är det då som blir upprättade? Ja, syndare blir upprättade och frälsta genom tron på honom. Det är bara de som insett sitt behov av en Frälsare som kommer att ta emot Jesus som Guds frälsning. Så är detta barn satt till upprättelse för alla förkrossade syndare, han är deras ljus och härlighet. Därför hör vi David bekänna om sig själv: *i synd är jag född*, men om Herren säger han: *hos dig finns förlåtelse, för att man skall frukta dig*. Samme David säger om sig själv: *jag har sjunkit ner i djup dy*, men om Messias säger han: *Han har dragit mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn, han ställde mina fötter på en fast klippa*. Samme David som sa: *mina sår stinker och flyter för min dårskaps skull*, han bekänner om Herren: *han helar dem som har förkrossade hjärtan och han förbinder deras sår*. Paulus förenar sig med David och räknar allt eget som avskräde *för att jag skall vinna Kristus och bli funnen i honom, inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron*. Vi ska ansluta oss till våra fäder och bekänna vår synd och ta emot Jesus som Guds frälsning från all synd.

Simeon förkunnade också om barnet att han är satt till ett tecken som ska bli motsagt. Det besannas i evangeliernas berättelse om Jesu liv och gärningar. Fariseerna stod honom emot, larmade och ropade och fick honom korsfäst, med inget annat resultat än att de drog domen över sig själva och sin stad, men Kristi död blev till frälsning för hela världen. Samma motsägelse mötte den första kristna kyrkan. Om Stefanus heter det: *Ingen förmådde stå emot den vishet och den ande som här talade.* Ändå sa han om dem: *ni har alltid stått emot den helige Ande, ni likväl som era fäder.* De förmådde inte stå emot den vishet som här talade, likväl stod de emot, bet samman tänderna, knöt nävarna och stenade honom, med inget annat resultat än att de drog domen över sig själva och förde Stefanus till Människosonen i himlen. På samma sätt ska det vara till tidens ände. Messias är ett tecken som blir motsagt. Vår bekännelse blir motsagd men det berövar inte oss frälsningen.

Simeon fortsatte och sa till Maria: *Ja, också genom din själ skall det gå ett svärd. Så skall det bli uppenbart vad många människor tänker i sina hjärtan.* Det ord som här används för svärd syftar inte på ett vanligt svärd utan på ett stort och kraftigt svärd. Det stora svärdet kan syfta på de svåra lidanden Maria skulle få gå igenom, inte minst vid korset då hon stod och såg sin son, och hela världens Frälsare, lida och dö. Lidanden följer på tron och alla troende har sitt lidande att bära - den ene ett, den andre något annat. Men Herren har ett nådigt syfte med de lidanden han låter träffa oss, *ty vi vet att lidandet ger tålmod, tålmodet fasthet och fastheten hopp. Och det hoppet bedrar oss inte, ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande, som han har gett oss.* Därför kan Paulus till och med skriva: *vi jublar ... mitt i våra lidanden.*

Det sista Simeon säger, *så skall det bli uppenbart vad många människor tänker i sina hjärtan,* syftar nog tillbaka på allt han sagt, speciellt det som handlar om att Kristus är satt till fall och upprättelse för många. Hjärtats innersta tankar blir uppenbara när människor antingen vänder sig mot Kristus eller tar emot honom som sin Frälsare.

Men nu ska vi också höra om Hanna. Lukas skriver: *Där fanns också en profetissa, Hanna, Fanuels dotter av Ashers stam. Hon hade kommit upp i hög ålder. I sju år hade hon fått leva med sin man efter sin tid som jungfru, 37 och nu var hon änka, åttiofyra år gammal. Hon lämnade aldrig templet utan tjänade Gud med fastor och böner natt och dag. 38 Just i den stunden kom hon fram och prisade Gud och talade om honom för alla som väntade på Jerusalems frälsning.*

När Skriften säger att Hanna tjänade Gud med fastor och böner innebär det att hon var en troende kvinna. Hon hade tron i hjärtat och därför var hennes

gudstjänst och fastor välbehagliga inför Gud och han hörde hennes böner. Hon var också närvarande i templet och lyssnade till Simeons underbara predikan och hon trodde Guds Ord. Vi hör om henne att hon prisade Gud och talade om detta barn för alla dem som väntade på Jerusalems frälsning. Detta vittnesbörd var, liksom hennes fastor och böner, en frukt av tron. Det var hennes tackoffer för Guds oförtjänta nåd och frälsningens gåva. Vi människor kan absolut ingenting göra föra att bli frälsta - vi behöver en Frälsare som frälser oss. Men vi kan göra en hel massa för att tacka Gud för frälsningens gåva. Dit hör att prisa Gud och vittna om honom inför människorna, så som den troende Hanna gjorde. Låt oss följa deras exempel så att vi får sluta våra dagar i frid så som de gjorde. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus, du är Guds frälsning som kommit till oss med ditt ljus för att ge oss del i din härlighet. Din frälsning ger oss större glädje än lidandets svärld och världens motsägelser ger oss bedrövelse. Lär oss med glädje prisa dig för din frälsning. Amen.